దీపావళి కథల పోటీలో రూ. 650/- బహుమతి పొందిన కథ

సావిత్రి పెళ్ళి ఆగిపోయింది

"అమ్మాయి వచ్చే టైము దాటిపోయినట్టుంది. ఇంకా రాలేదేమిటి చెప్మా? పొద్దుట వెళ్ళేటపుడు ఏమీ అనలేదు కూడాను."

నెత్తి మిద కొంగు సవరించుకుంటూ సుభద్రమ్మ మూలుగుతూ లేచింది.

అంతలోనే వీధి తలుపు చప్పుడు. "ఆ (వచ్చే, వచ్చే" అంటూ నేల మీద చేతులు ఆనించుకుని కష్టం మీద నిలబడి "ఏమిటో? ఈ కాళ్ళు చేతులు ఇంక లాభం లేదు. నా పని అయిపోయింది." అనుకుంటూ, "వస్తున్నాను", అంటూ తలుపు తీసింది.

స్కూల్లో పిల్ల కాబోలు. పరుగెత్తుకుని వచ్చిందేమో, ఆయాసపడుతూ, "మరేమో మా టీచర్లందరూ, ప్రభాకరం మాష్టారు భార్య పోయిందట, అక్కడికి వళ్ళారు. రావడం ఆలస్యం అవుతుందనిసావిత్రి టీచరు మీతో చెప్పమన్నారు" అని మళ్ళీ పరుగెత్తుకుని పోయింది.

'అదేమిటది? పురుడయి నిక్షేపంలా కొడుకు పుట్టాడన్నారు అంతలో ఏం ముంచుకొచ్చింది? సరిగ్గా విందా ఈ పిల్ల? గట్టిగా అడుగుదామంటే అదే పరుగుపోయింది రోజుల గుడ్డు, ముందు ముగ్గురు ఆడపిల్లలు – ఏం కబురు చెప్పావయ్యా దేవుడా? ఆ పిల్లలు ఎలా పెరిగేను? మగ పిల్లాడో అని కొట్టుకుపోయిందట ఈ పదిరోజుల ఋణమేనా ఉంది పాపం? ఏమయిందో గానీ" అని నెమ్మదిగా అడుగులు వేసుకుంటూ వంటింట్లోకి వెళ్ళి కాసిని నీళ్ళు తాగి, "ఇవాళ ఒకపూట స్కూలు,ఇద్దరం కలిసి తిందామని కూర్చున్నాను ఇంక నేనేం తింటాను? వచ్చాక అది మాత్రం ఏం తింటుంది? ఎన్ని కష్టాలు రాసి పెట్టావు తండ్రీ ఆ పిల్లలకి" అని వీధి గుమ్మంలోకి పోయి కూచుంది.

మూడు అవుతుంటే సావిత్రి వచ్చింది మొహం వేలాడేసుకుని. "అలా చుట్టూ తిరిగి రామ్మా పెరట్లోంచి నీళ్ళ ఇస్తాను తల మించి స్నానం చేసి ఆ బట్టలు తడిపి పడెయ్యి నేనేదో చీర ఇస్తాను గానీ చుట్టబెట్టుకుని రా" అని లోపలికి వెళ్ళింది సావిత్రి పెరటి వైపుకి వెళ్ళింది. అమ్మమ్మ ఏం చెప్పినా కాదనదు ఆవిడే సావిత్రికి ఉన్న ఒక్క ఆత్మీయిరాలు, బంధువు

నీళ్ళు అందిస్తూ," ఎలా అయిందే అమ్మాయి ఇంత ఘోరం? పాపం ఆయన ఎలా వున్నారు? పిల్లలు గోల పెడుతున్నారా?' అంటూ అందుకుంది

"ఏం చెప్పమంటావు అమ్మమ్మా? ఆవిడ మనిషి నీరసంగా ఉంది. ఉన్నది నలుగురే కానీ లెక్కకి ఏ ఏడో దో అనుకుంటాను మగపిల్లాడు లేడని వాళ్ల అత్తగారు దెప్పి పొడుస్తూ ఉండేదని, ఆయన్ని ఆపరేషను చేయించుకోవద్దని ఒట్టు వేయించుకుని మరీ కన్నాది వాళ్ల అమ్మకి ఏదో కాన్పులో మగపిల్లవాడు పుట్టాడట అందుకని ఇపుడేమయింది చెప్పు? డాక్టర్లు మాత్రం ఏం చెయ్యగలరు? ఇపుడు ఎవరికి నష్టం ఆవిడ పోయింది బాగానే ఉంది ఆయన, పిల్లలు ఎలా తట్టుకుంటారు?రోజుల గుడ్డు. రుక్మిణి అక్కయ్య ఇద్దరు పిల్లలని తనతో తీసుకెళ్ళింది రెండు రోజులుంచుకుంటానని. వాళ్ల పిల్లలతో కలిసి కాస్త మరుస్తారని." నిట్టూరుస్తూ చీర చుట్టబెట్టుకుని వచ్చింది సావిత్రి.

ఏమన్నా ఎంగిలి పడతావుటే"

'లేదమ్మమ్మా. తినాలని లేదు. కొంచెం వేడిగా కాఫీ కలుపు. నువ్వేమన్నా తిన్నావా?"

"ఏదీ, నీ కోసం చూస్తుంటే ఆ పిల్లెవరో వచ్చి ఈ కబురు చెప్పింది. నాకు మాత్రం ఏం ముద్ద దిగుతుంది చెప్పు? మరీ తెలిసిన మనిషాయె '

అయితే నువ్వు కూడా కొంచెం కాఫీ తాగు నాతో టి ఫర్వాలేదు." అని మంచం మీద కూచుంది సావిత్రి కాఫీ అందించి "నన్నొక్కసారి వెళ్ళి పలకరించి రమ్మంటావేమిటి?" అంది.

'వెళ్ళగలవా? ఈ వాతావరణం చూసి తట్టుకోగలవా?"

'పిచ్చితల్లీ ఇంతకన్నా ఎక్కువ దెబ్బలే తింది ఈ అమ్మమ్మ వూళ్ళో వాళ్ల కష్టాలకి తట్టుకోలేనటే. తలుపు జార వేసుకో తొందరగానే వచ్చేస్తాను వెళ్ళకపోతే బాగుండదు మరి అని వెళ్ళిపోయింది

సావిత్రి కాఫీ గ్లాసు కింద పెట్టి, తలకు చుట్టిన తువ్వాలు దులిపి, ఫాను వేసుకుని మంచం మీద వాలింది. కళ్ళ ముందు ఆ తల్లిలేని పిల్లలు కదులుతున్నారు. "తనూ అంతే. కాకపోతే వాళ్ళకి తండ్రి ఉన్నాడు. తనకి ఉండీ, లేనట్టే అయ్యాడు. ఇన్నేళ్ళు ఒంటరిగా ఈ జీవితం ఎలా గడుపుకొస్తోందో? యాంత్రికంగా బతికేస్తోంది. ఒక్కొక్క సారి ఏడుపొస్తుంది. ఒక్కొక్కసారి రాయిలా

అయిపోతుంది అసలైన జీవితం అయ్యేపోయింది కాని ఏ ఒక్క క్షణమూ గుర్తు ఉంచుకో దగ్గది లేదు ఎప్పుడూ అన్నీ మర్చిపోవాలనే ప్రయత్నం ఈ అమ్మమ్మ ఆసరా కూడా లేకపోతే నోరు విప్పి మాట్లాడుకుందుకు కూడా ఎవరూ ఉండరు ఎందుకు తనలాంటి వాళ్ళు పుడతారో?" నిట్టూరుస్తూ పక్కకు తిరిగి పడుకుంది "అమ్మమ్మ వచ్చిందంటే తడి తలతో పడుకున్నావని తిడుతుంది" అనుకుంది

తండ్రిని, పుట్టిన మూడేళ్ళకే పోగొట్టుకుంది సావిత్రి తల్లి నలుగురు ఆడపిల్లలు, ముగ్గురు మగపిల్లల తర్వాత ఎనిమిదో సంతానం ఎవరి ఆదరణా, ఆలనా లేకుండా గాలికి, ధూళికి పెరిగింది ఎదురింటి కుర్రాడు ఆడిన ప్రేమ మాటలు ఆ పరిస్థితుల్లో నచ్చి, చెప్పా పెట్టకుండా వెళ్ళిపోయింది ఆ తర్వాత మూడేళ్ళకి మీ కూతురు రెండో సారి పురుటిలో చచ్చిపోయిందంటూ రెండేళ్ళ సావిత్రిని అమ్మమ్మ మొహాన కొట్టి అతను వెళ్ళిపోయాడు పెళ్ళి చేసుకున్నారో లేదో కూడా తెలియదు కొడుకులు కాళ్ళా వేళ్ళాపడి, కోడళ్ళ చీత్కారాలు భరిస్తూ కొంగున దాచి పెంచుకొచ్చింది ముసలావిడ. వచ్చేపోయే కూతుళ్ళు, పురుళ్ళు, అల్లుళ్ళ అలకలు –అదంతా ఒక నరకం అసలైన మధ్యతరగతి కుటుంబం. ఆ పరిస్థితుల్లో మనవరాలిని మెట్రిక్ దాకా ఎలా చదివించిందో ఆవిడకే తెలియదు. వయసొస్తుంటే, పెళ్ళయి పోయిన, చిన్నకొడుకు

రౌడీ చూపుల్నుంచి మనవరాలిని ఎలా కాపాడాలో అర్థం కాలేదుఆవిడకి పెళ్ళి గిళ్ళి చేసే నాథుడెవరూ లేరు దేవుడిలా ఆవిడకి తెలిసిన దూరపు బంధువు ఒకావిడ, తను పని చేసే స్కూల్లో ఉద్యోగం వేయించి నా పిల్లలతో పాటుచూసుకుంటానని అంటే గుండె రాయి చేసుకుని ఆవిడతో వాళ్ళ పూరు పంపించేసింది తన పిల్లలతో చూసుకుంటూ, తనున్న యింట్లోనే ఒక గది సావిత్రికి ఇప్పించి తల్లిలా చూసుకుంది ఆవిడ. ఆవిడ కూతురే రుక్మిణి ఇప్పటికి సావిత్రిని తోడబుట్టిన దానిలా చూసుకుంటుంది. తల్లి పోయినా అదే స్కూల్లో టీచరుగా పని చేస్తూ, భర్తతో పిల్లలతో ఉంటుంది ఈ మధ్యనే ముసలావిడ మనవరాలితో ఉండిపోదామని వచ్చింది.

* * * *

నెలలు గడిచి పోతున్నాయి. పాత జ్ఞాపకాలు మరుగున పడుతున్నాయి మధ్య మధ్యలో ఎప్పుడయినా వెళ్ళి ప్రభాకరంగారి పిల్లల్ని చూసి వస్తుంటారు ఆయన తల్లే ఉంది ఇంట్లో అసలే నెమ్మదయిన ప్రభాకరంగారు ఈ దెబ్బతో మరింత స్తబ్దుగా అయిపోయారు. సావిత్రి, రుక్మిణి, ప్రభాకరంగారు కూడా చాలా రోజుల్నుంచి ఆ స్కూల్లో పనిచేస్తూ ఉండడంతో ఒకరితో ఒకరికి పరిచయం ఎక్కువ. స్కూలుకి సంబంధించిన అన్ని విషయాల్లో కూడా ముగ్గురూ ఎప్పుడూ ముందరే ఉండేవారు ఆయన భార్యతో కూడా వీళ్ళిద్దరికీ చనువు ఉండేది వెళ్ళినప్పుడల్లా వీళ్ళిద్దరికీ ఆవిడ లేని లోటు ఆ యింట్లో,ఆ పిల్లల మొహాల్లో కనిపిస్తూ ఉండేది

'సాయంత్రం కలిసి మా యింటికి వెళ్దాం నీతో పనుంది అంది రుక్మిణి ఒకరోజు స్కూల్లో

అలాగే' అంది సావిత్రి ఏదన్నా పనున్నా, ఏమీ తోచకపోయినా అలా వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళడం సావిత్రికి అలవాటే "ఏం పని ఉంది అక్కయ్యా?" అంది నడుస్తూ స్కూలు వదిలాక.

ఇంటికి పద రోడ్డు మీద చెప్పేది కాదు.' అంది. ఇంటికెళ్ళే దాకా ఏం మాట్లాడలేదు. పిల్లలు అప్పుడే తలుపు తాళం తీసి బాత్రూములో దూరారు మొహం కడుక్కుని కాఫీ పెట్టి ముందు గదిలోకి దారి తీసింది రుక్మిణి.

ప్రభాకరంగారు మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకుంటారట" అంది నెమ్మదిగా రుక్మిణి.

సావిత్రి తలెత్తి చూసింది ఎప్పుడో ఇలాంటి మాట వినాల్సి వస్తుందనే అనుకుంది. నలుగురు పిల్లల్ని ఒంటరిగా ఎన్నాళ్ళని పెంచుతారు?

నిన్న రాత్రి మా యింటికి వచ్చి మీ బావగారితో మాట్లాడుతూ కూర్చున్నారు వాళ్ళ అమ్మగారు గొడవ చేస్తోందట పిల్లల్ని చూడలేకపోతున్నానని. ఏడాదింకా అవలేదు గానీ ఇంట్లో జరగడం కష్టంగా ఉంది పని మనుషులు వల్ల ఎన్నాళ్ళని అవుతుంది అన్నారు ఆవిడకి హడావుడిగా చెయ్యడం అలవాటు

సావిత్రి పెళ్ళి ఆగిపోయింది

లేదు పిల్లల్ని సముదాయించ లేకపోతోంది. చాలా మొహమాట పడుతూ చెప్పారు. అవతల వాళ్ళ వైపు చాలా మంది పిల్లలు. వాళ్ళమ్మ పోయిందని పిల్లల్ని చెట్టుకి, పుట్టకి ఒకళ్ళుగా వేరు చెయ్యడం ఆయనకి ఇష్టం లేదు. చాలా ఆలోచించి ఈ నిర్ణయానికి వచ్చారు ఆయన." అని ఆగింది రుక్మిణి సావిత్రి ఏం మాట్లాడలేదు

"రాత్రి, పొద్దున మీ బావగారు, నేను దీని గురించే ఆలోచించాం. నీతో చెప్పి ఏ విషయమూ కదుపుదామని." మళ్ళీ ఆగి సావిత్రి మొహంలోకి చూసింది రుక్మిణి. ఏదో అర్థమయీ అర్థమవనట్టుగా ఉంది సావిత్రికి "నీ గురించి అడగమంటావా ప్రభాకరంగారిని" నెమ్మదిగా అంది రుక్మిణి. సావిత్రి తల వంచుకుని కప్పులోకి చూస్తూ ఉండిపోయింది

ఇదివరకు కూడా రుక్మిణి సావిత్రి పెళ్ళి చేద్దామని చాలా ప్రయత్నించింది. ఏమీ కుదరలేదు. మేనమామలు మాట సహాయానికి కూడా రాలేదు వయసు పెరుగుతున్న కొద్దీ ఇంక తన ఈడుకి సరిపడే పెళ్ళికొడుకు ఉండడని సావిత్రికి అర్థమయిపోయింది ఇంకా ఈ మధ్య ఆ సంగతే మర్చిపోయింది మళ్ళీ ఇన్నాళ్ళకి ఇదొక కొత్త ప్రతిపాదన

ఆ పిల్లల్ని సంభాళించుకోగల శక్తి, ఓపిక నీకున్నాయి సావిత్రీ. అదిగాక ఒంటరిగా నువ్వు చాలా అలసిపోయావు నీకూ ఒక ఆధారం అవసరం. మీరిద్దరు ఒకళ్ళని ఒకళ్ళు బాగా తెలిసున్న వాళ్ళు కలిసి బతకడం అంత కష్టం కాదు. నువ్వు ఉద్యోగం మానేసి హాయిగా ఇంట్లో కూచుని ట్యూషన్లు చెప్పుకోవచ్చు నిన్ను కనుక్కుని మీ బావగారు ప్రభాకరంగారితో మాట్లాడతానన్నారు '

కొంచెం సేపు ఏం మాట్లాడలేదు సావిత్రి కాస్సేపయ్యాక "నీ యిష్టం అక్కయ్యా" అంది. సావిత్రి మనస్సు అర్థం చేసుకుంది రుక్మిణి అంతకన్నా వేరే అడిగే అవసరం లేదు "పద. మీ అమ్మమ్మతో కూడా చెప్దాం" అని లేచింది

సంగతి విని ముసలావిడ రుక్మిణి కాళ్ళు పట్టుకున్నంత పని చేసింది "తల్లీ! నీదెంత మంచి మనసమ్మా. ఈ పని చేస్తివా నేను నిశ్చింతగా పోతాను నా తర్వాత దీని గతి ఏమిటా అని రోజూ బెంగే. ఆ పిల్లల్ని ఓపిగ్గా చూసుకుంటుంది. తల్లి లేని బాధ దానికి తెలుసు. నువ్వు, మీ ఆయనా తల్లి తోడుగా దాన్ని చూసుకోవాలమ్మా!" అని కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకుంది

"ఇపుడే ఇంకా ఎవరితో అనకండి. అన్ని విషయాలూ తేలే దాకా ఇంకా ఆవిడ పోయి ఎన్నాళ్ళో అవలేదు గదా ఆయనా చిన్నతన పడుతున్నారు " అని వెళ్ళిపోయింది రుక్మిణి

సావిత్రికి అయోమయంగా ఉంది. 'ఈ జీవితం ఇంకా ఇలా ఒంటరిగా గడిపెయ్యడమే అని ఒక విధంగా అలవాటు చేసుకొంది అనుకోకుండా ఇపుడు కెరటంలా వచ్చిన ఈ పరిస్థితికి ఏం అనుకోవాలో అర్థం కావడం లేదు ఆవిడ పోతే అది తన పాలిట అదృష్టం అవుతుందా? ఇదంతా నిజమేనా?' ఆ ఆలోచనే ఎంతో అద్భుతంగా అనిపించి ఉక్కిరిబిక్కిరి అయింది సావిత్రి.

మర్నాడు పొద్దున్న స్నానానికి వెడుతుంటే, పెరటి వైపు భాగంలో అద్దెకుంటున్న శ్యామల దగ్గరకొచ్చి 'ఆ చీర తాలూకు డబ్బు మధ్యాహ్నం బామ్మగారి చేతికి ఇస్తాను అక్కయ్యా!" అంది "అలాగేలే" అని నవ్వి, "అపుడే పూజ, స్నానం అన్నీ అయిపోయాయేమిటి?" అంది "ఆ (వంట కూడా అయినట్టే అందరికి హడావుడి కదా. డబ్బు ఇవ్వడం ఆలస్యం అయిందని ఏమీ అనుకోవద్దన్నారు ఆయన " అంది

"వాల్లే. అలా అనుకునేదాన్నయితే ఇవ్వనే ఇవ్వను" అని శ్యామల భుజం తట్టింది. కృతజ్ఞతగా చూసి వెళ్ళిపోయింది శ్యామల.

మధ్యతరగతి కుటుంబాలకి శ్యామలది ఒక నిదర్శనం. చిన్నపిల్ల పాపం ఇంటికి పెద్దకోడలు ఆడబడుచులు, మఱదులు, అత్తగారు అలా మునిగి తేలుతూ ఉంటారు అందరూ వాయిదాల పద్ధతి మీద చీర తీసుకుంది పాపం తమ స్కూల్లోనే ఒక టీచరు దగ్గర్నుంచి రెండు వాయిదాల తర్వాతఇబ్బంది పడిపోయారు. చీర తిరిగి తీసేసుకోమంది. తనకే జాలి వేసి మిగిలిన డబ్బు కట్టేసి ఎప్పుడు వీలయితే అప్పుడు తీర్చమంది. తన భర్త సంపాదనతో చీర కొనుక్కునే స్వతంత్రం కూడా లేదు పాపం. అంత ఖరీదు పెట్టి కొన్నాదంటే అత్తగారు వూరుకోరు ఆ మధ్య వాళ్ళ అన్నగారు చూడటానికి వస్తే, ఆయన ఇచ్చిన డబ్బుతో కొనుక్కున్నానని అబద్ధం చెప్పింది ఇలాంటి సంసారాలన్నీ చూస్తుంటే తనకి పెళ్ళి కాకపోవడం అంత పెద్ద ప్రమాదమని అనిపించలేదు ఇన్నాళ్ళూ కానీ వయసు మీద పడుతుంటే ఈ ఒంటరితనం భయ పెడుతోంది కొట్టుకుంటూ, తిట్టుకుంటూ అయినా బతకడానికి తన వాళ్ళంటూ ఒక మనిషంటూ ఉండాలి. తనదంటూ ఒక సంసారం ఉండాలి. ఈ నిజం గ్రహించాక ముందు జీవితం ఎలా గడపడమా అన్న బాధ మరింత ఎక్కువయింది.

ఆ తర్వాత రోజుల్లో రుక్మిణి వాళ్ళు ఏం ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారో సావిత్రికి అంతగా తెలియలేదు స్కూల్లో ప్రభాకరంగారు కూడా మామూలుగానే ప్రవర్తిస్తున్నారు తనేమన్నా చిన్నపిల్లా ఆత్రుతగా ఆరాలు తీయడానికి?ఒకరోజు స్కూలు నుంచి సావిత్రి ఇంటికి వచ్చి, "వాళ్ళ అమ్మగారు కూడా ఒప్పుకున్నట్టే కనబడ్డారు ఎలాగయినా ఆ పిల్లల్ని ఎవళ్ళకయినా అప్పగించాలని ఉంది ఆవిడకి. బాగా పాడయిపోయిందిలే మనిషి వచ్చేనెల్లో గుడిలో క్లుప్తంగా జరిపించమన్నారు ఆయన. నువు ఎవరికన్నా రాస్తావా?" అంది రుక్మిణి సావిత్రితో

"నేనా? అయ్యాక అంతగా అయితే రాయచ్చు లిద్దూ. అంత బింగ పెట్టుకునే వాళ్ళు ఎవరూ లేరు. అమ్మమ్మ ఇక్కడే ఉంది. పిల్లలు ఎలా వున్నారు! అసలు నేనీ మధ్య అటు వెళ్ళనే లేదు."

"బాగానే ఉన్నారు. పిల్లాడు నుంచని అన్నీ పట్టుకురిట్టున్నాడు. ఆ పెద్ద పిల్లలే పెంచేస్తున్నారు వాడిని. పెద్దదానికి పదకొండు నిండినట్టున్నాయి. పెద్ద మనిషి అయిపోతుందేమో ఇంకా అవన్నీ నేనొక్కదాన్ని ఎక్కడ పడగలను అంటుంది ఆవిడ. అవును గానీ, నువ్వు ఆయనతో ఏమన్నా మాట్లాడతావేమిటి? మా ఇంట్లో కలుసుకోవచ్చు."

"ఏయింది అక్కయ్యా మాట్లాడడానికి. తెలియనిదంటూ ఏమీ లేదు ఇద్దరికీ. ఆయనకెంత చిన్నతనంగా ఉందో, ఈ వయసులో పెళ్ళంటే నాకూ అంత చిన్నతనంగానూ ఉంది. చిన్నపిల్లలమా ఏమన్ననా? ఆయనేమన్నా మాట్లాడతానంటే నాకేమి అభ్యంతరం లేదు."

అంతలా మాటలకి తడుముకోడం ఎపుడూ చూడలేదు సావిత్రి. అయినా మామూలుగా,

"ఆ(పూర్కానే. భోజనం చేసి అలా పడుకున్నాను. ఏమిటి సంగతి? ఇలా ఎండలో వచ్చావు?" అంది. ముసలావిడ లోపలికి వెళ్ళి మంచినీళ్ళు పట్టుకొచ్చింది. ఫాను కొంచెం పెంచింది సావిత్రి. మంచినీళ్ల గ్లాసు కిందబెట్టి, "పొద్దున ప్రభాకరంగారు వచ్చారు మా యింటికి" అంది రుక్మిణి. తలెత్తి చూసింది సావిత్రి గబుక్కున

'మామూలుగా లేదు అక్కయ్య. ఏదో ఉంది అనుకుంది.

'నిన్న పొద్దున వాళ్ల అత్తగారు వచ్చారట వూరునుంచి. ఈయన మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకుంటారని తెలిసి." అని ఆగి మళ్ళీ "వచ్చిన దగ్గర్నుంచి 'మాతో చెప్పా పెట్టకుండా అన్ని ఏర్పాట్లు చేస్తుకుంటున్నారా? పోయింది నా కూతురు ఉన్నది దాని పిల్లలు. మాతో చెప్పద్దా" అంటూ చాలా

సంసారం అప్పచెప్పుతానా, రక్త సంబంధం కొద్దీ ఆ అమ్మాయి అయితే పిల్లలని బాగా చూసుకుంటుంది. వూళ్లో వాళ్లకి ఏం పట్టింది అని అందిట ఆవిడ."

"అర్థం అయింది అక్కయ్యా. ఇంక చెప్పకు. ఎంత బాధ పడుతూ ఇది చెప్పడానికి వచ్చావో నేను గ్రహించగలను. నన్నేదో ఉద్ధరించబోయి మీరిద్దరూ అనవసరంగా మధన పడుతున్నారు." అంటుంటే రుక్మిణి సావిత్రి రెండు చేతులూ పట్టుకుని, "నిజంగా నేను సంతోషించాను సావిత్రి. ఇప్పటికయినా నీ జీవితం ఒక దారిన పడుతుందని ఇదివరకు ఏమి కలిసి రాలేదు. తప్పకుండా ఈ సారి అయి తీరుతుంది అనుకున్నాను. ఆవిడ తన కూతురు నిచ్చి ఆ పెళ్ళేదో కానిచ్చే దాకా కదిలేటట్టు లేదు. ఆయన మాటల్ని బట్టి. అయినా గట్టిగా నిలబడి నిన్నే చేసుకుంటానని అంటే ఎవరేం చేస్తారు?:. వీళ్ల అమ్మగారు కూడా అటే తిరిగిపోయినట్టుంది. అసలు అంత చిన్న పిల్లని

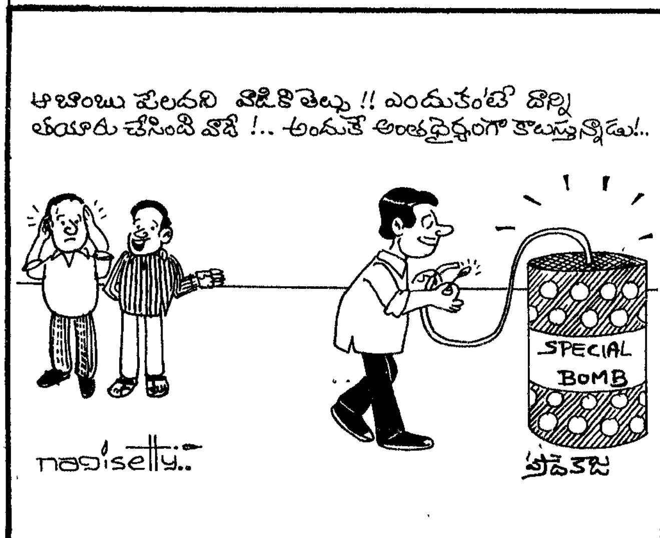

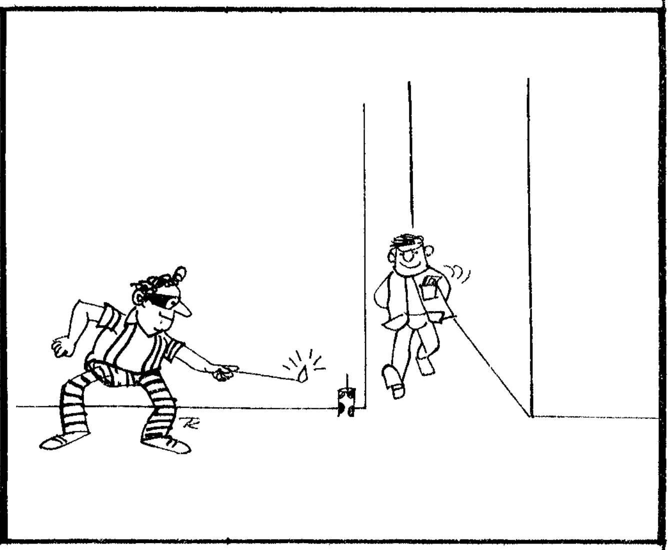

"ఆయన్ని అడిగాను. నీలాగే ఏమి అక్కర లేదన్నారు. ఇద్దరూ కూడా నామీదే వదిలేశారు. సరే. నేనూ, మీ బావగారు చూసుకుంటాం అన్నీ. మీ అమ్మమ్మ గానీ ఆవిడతో మాట్లాడుతుందా?"

"నయమే. అమ్మమ్మకి అసలు మాట తీరు తెలియదు. ఇన్నేళ్లలో ఎపుడన్నా మాట్లాడనిచ్చారా తనని. అక్కర్లేదు ఏదో అవకతవకలు మాట్లాడుతుంది." నవ్వింది సావిత్రి

* * * *

ఆదివారం మధ్యాహ్నం ఎండగా ఉందని తలుపులు దగ్గరగా వేసుకుని నడుం వాల్చింది సావిత్రి. నిద్ర పట్టేసింది. తలుపు తట్టినట్టయితే గబుక్కున లేచి తీసింది. ఎదురుగా రుక్మిణి. ఎండలో వచ్చిందేమో చెమటలు కారుతున్నాయి

"ఇంత ఎండలో వచ్చావేమిటి?" అంటూ లోపలికి దారి తీసింది. అలికిడికి కాబోలు ముసలావిడ లేచి వచ్చింది కుర్చీలో కూర్చుంటూ "పడుకున్నావా?" అంది రుక్మిణి, ఏం మాట్లాడాలో తెలియనట్టు,

గొడవ చేశారట" అని ఆగిపోయింది రుక్మిణి.

"నిజమే కదా మరి ఆ మాత్రం బాధ అనిపించదూ కూతురు పోయి ఎన్నాళ్ళో అవలేదు అల్లుడు మళ్లీ పెళ్లి చేసుకుంటున్నాడంటే బాధగా ఉండదూ " అనుకుంది సావిత్రి.

తల వంచుకుని, కళ్లలోకి చూసి చెప్పలేనట్టుగా మళ్లీ మొదలెట్టింది రుక్మిణి. "వస్తూ, వస్తూ తనతోటే పెళ్లి కావల్సిన కూతుర్ని కూడా తీసుకొచ్చిందట. 20 ఏళ్ళు ఉంటాయట ఆయనే అన్నారు. మళ్లీ పెళ్లి చేసుకుంటే, తన కూతుర్నే చేసుకోవాలనీ, దాని అక్క పిల్లల్ని అదే చూసుకుంటుంది కానీ వేరే వాళ్లకి ఎందుకీ అప్పచెప్పుతాం అని గోల పెట్టారట."

అప్పటికి అర్థం అయింది సావిత్రికి రుక్మిణి ఎందుకు అలా ఉందో? గొంతు తగ్గించి మళ్లీ చెప్పింది రుక్మిణి. "ఏడాది అయినా కాలేదు అపుడే అడిగితే ఏం బాగుంటుందని నేను వూరుకున్నాను గానీ ఇంట్లో పిల్లని పెట్టుకుని ఎవరికో ఈ

ఇస్తారని వీళ్ళు అనుకొని ఉండరు లేకపోతే ఎపుడో ఆ పిల్లని చేసుకుని ఉందురు. అందుకని కూడా సంబరంగా ఉన్నట్టుంది వీళ్లకి. ఆయన వచ్చి ఇదంతా చెప్తుంటే మీ బావగారికి చాలా అసహ్యమేసిందనుకో, ఈయనా అందరిలాంటి మనిషే అనుకుంటే అసలు ఈ ప్రస్తావనే తీసుకుని రాకపోదుము. ఇటువంటి వాళ్ళు కూడా చిన్నపిల్లల కోసమే ఎగబడుతుంటే నీలాంటి వాళ్ల బతుకులు బాగు పడడం అంటూ ఉండదా?" ఇంకా ఏదో చెప్పబోతుంటే సావిత్రి మధ్యలో నే అందుకుంది

'వూరుకో అక్కయ్యా' ఇచ్చేవాళ్ళుంటే పుచ్చుకునే హాడికేం నొప్పి? అయినా వూరికినే వస్తుంటే నువ్వు మాత్రం పాత వస్తువు తీసుకుంటావా, కొత్తది తీసుకుంటావా? ఇది అంతే ఎందుకు వూరికినే ఆయన్ని అనడం?"

"ఎందుకనకూడదే? అన్నీ నిశ్చయం చేసుకుని అతను చేసుకుంటానని ఒప్పుకున్నాక ఆవిడ ఏమిటి మధ్యలో? ఆడపిల్లలున్నారు గదాని వరసబెట్టి

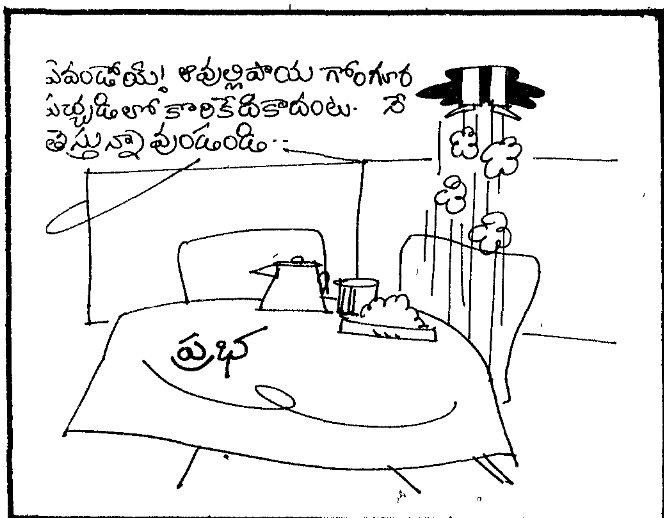

ఎవరో ఒకర్ని కట్టబెట్టెయ్యడమే? నిజంగా మనవలంటే అంత ఆపేక్ష ఉన్నదయితే ఒక్క పిల్లనన్నా తీసుకెళ్ళిందా? వాళ్ళకే జరుగుబాటు లేదు. ఏదో విధంగా దొరికిందే సందు గదాని కానీ ఖర్చు లేకుండా ఆడపిల్లని వదిలించేసుకుందామని పైగా వెధవ కబుర్లు రక్తసంబంధమంటూ. వయసూ వాతా చూడకుండా "ఉక్రోషంతో ముసలావిడ ఏం మాట్లాడుతుందో కూడా ఆవిడకి తెలియడం లేదు." పాపం అమ్మమ్మ తట్టుకోలేకపోతోంది" అనుకుంది సావిత్రి.

"వూరుకో అమ్మమ్మా. ఆడపిల్లల్ని పెంచడంలో ఉన్న కష్టం నీకన్నా ఎవరికి తెలుసు? నువ్వు కూడాఅలాగే మాట్లాడతావా? ఎందుకు ఇంకొకళ్ళని ఆడిపోసుకోడం పెద్ద పెద్ద సంసారాల కథలన్నీ ఇలాగే ఉంటాయి. నేను లేనూ ఎదురుగా నిదర్శనం? చెట్టంత కూతురు పోయి ఏడాది అవలేదు. ఆ కడుపు శోకంతోనే ఇంకొక పిల్లని వదిలించుకునే అవకాశం వచ్చిందని ఆనందించే దౌర్భాగ్యం మన ఆడపిల్లల తల్లిదండ్రులది. వాళ్ళనేమి అనకమ్మామ్మా. అరుగురు ఆడపిల్లలని ఒక దారికి చేర్చి, తర్వాత మగపిల్లలకి ఒక ఆధారం చూపించాలి వాళ్ళు. అంతకన్నా వాళ్ళు ఏం చెయ్యగలరు? ఎంత అన్యాయమైన పరిస్థితులు కాకపోతే ఆ తల్లి అంత చిన్న పిల్లని నలుగురు పిల్లల తండ్రికి ఇస్తుందో ఆవిడ తరఫున ఆలోచించు. 20 ఏళ్ళ పిల్ల ఆయనతో ఏం జీవితం అనుభవిస్తుంది చెప్పు?ఒపికుంటే ఆ పిల్లని చూసి జాలిపడు పరిస్థితులకు లొంగిపోయి ఆ పిల్ల జీవితంలో ఎంత పోగొట్టుకుంటుందో ఆలోచించు" విషయం విన్న సావిత్రి ఎంత గోల పెడుతుందో పట్టుకోడం కష్టమయిపోతుందేమో అనుకున్న రుక్మిణి, సావిత్రి అంత నెమ్మదిగా మాట్లాడుతుంటే 'పిచ్చి గానీ ఎక్కలేదు గదా' అని భయపడింది

"సావిత్రీ, నీకేమి అవలేదు కదా" అంది రెండు చేతులూ పట్టుకుని

పేలవంగా నవ్వింది సావిత్రి. "నాకేమి అవలేదు

సావిత్రి పెళ్ళి ఆగిపోయింది

అక్కయ్యా. నేనేమి అయిపోను. నువ్వేదో తప్పుచేశానని అనుకోకు. నిద్దట్లో నాకు ఒక్కోసారి మంచి కలలు వస్తాయి. అలాంటి కలలోంచే లేచాననుకుంటాను. ఎప్పుడూ దేనికోసం ఇంత ఆత్రుతగా ఎదురు చూడలేదు నేను. అలాంటిది కొన్ని రోజులు నాకూ అలాంటి ఆనందం కలిగించావు. అదే చాలు నాకూ పోటీ వున్నారంటే చాలా బాగుంది. మనం ఛూద్దం లేదూ, మెట్రిక్ ఉద్యోగానికి ఎం ఏ. వాళ్ళు వస్తున్నారు వాళ్ళనే తీసుకుంటున్నారు అన్ని చోట్లా అలాగే ఉన్నాయి పరిస్థితులు. నాకంటే ఆ అమ్మాయికి అర్హతలెక్కువ గదా మరి. వయసులో ఉంది. మోడులాంటి నాతో జీవితం ఏం బాగుంటుంది చెప్పు. అందులోనూ ఒకసారి భార్య పోయి డీలాపడిపోయిన మనిషికి చిన్న పిల్లయితే కాస్త సరదాగా వుంటుంది బాధపడకు మరి. ప్రభాకరంగారితో చెప్పు. నేనేమి అనుకోడంలేదని. ఈ విషయం గురించి మేమిద్దరం ఇంతవరకూ మాట్లాడుకోలేదు ఇపుడూ అంతే నా అంతట నేను ఏమి అనను దీన్లో తప్పెవరిది అంటే అది మన మధ్యతరగతి మనస్తత్వాలదే ఏదో సామ్రాజ్యాలు పోతున్నట్లు, తమ తర్వాత వారసుడు లేకపోతే అరాచకమయిపోతున్నట్లు మగపిల్లవాడు కావాలంటూ ఈ ఆడపిల్లని కని సంతల్లో వేలం వేసేస్తున్నారు ఎవడు తక్కువ పాడితే వాడితో ఎలాంటి వాడయినా సరే పోవాల్సిందే" ఆవేశంగా మాట్లాడి, ఆగిపోయింది సావిత్రి రుక్మిణి కొంగుతో కళ్ళు తుడుచుకొంటూ,

"వస్తాను బామ్మగారూ సావిత్రిని చూసుకోండి పొద్దున ఆయన ఈ మాట చెప్పిన దగ్గర్నుంచీ నాకు మతిలేదు అనవసరంగా ఈ గొడవలోకి లాగాను నేను. ఏదో నీ మానాన నువు బతుకుతుంటే వస్తాను సావిత్రీ నేనింక ఇక్కడ ఉండలేను" అని గబుక్కున వెళ్ళిపోయింది ముసలావిడ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది గొణుక్కుంటూ

నా గుండె ఈ దెబ్బతో రాయయిపోయింది నాకింతే రాసి ఉంది కాబోలు. అయినా అక్కయ్య అన్నట్లు, ఈ రొంపిలోకి దిగకుండా ఉంటే ఈ మనస్తాపం ఉండేదికాదు. తగుదునమ్మా అంటూ పెళ్ళికి తయారయింది. దేనికయినా అర్హత ఉండద్దూ' అని తనకి తను నచ్చ చెప్పుకుంటూ మోకాళ్ళ మీద తలదించుకుని కూర్చుంది. ఎంతసేపు కూర్చుందో తెలియదు. పెరటి వైపు నుంచి కాళ్ళ పట్టీలు చప్పుడు వినిపించింది. శ్యామలే కాళ్ళకి పెట్టుకుంటుంది. అప్రయత్నంగానే కళ్ళు తుడుచుకుంది

'ఆశ్చర్యం. తను ఏడుస్తుందా? తనెంతో మొద్దుబారి పోయింది, రాయయిపోయింది అనుకుంటుందే ఇంకా కన్నీళ్ళు ఉన్నయ్యా? ఇంకా తన మనసుఇంత చలించిపోతోందా? జీవితమంటే ఇంత తీపి ఉంటుందా? ఎంత చంపుకున్నా కోరికలు చావవు కాబోలు. తనలాంటి వాళ్ళు చావకుండా బ్రతికెయ్యడానికి కారణం అదేనా?" అనుకుంటూ తలెత్తింది

శ్యామల గబుక్కున వచ్చి పక్కన కూచుంది. 'అక్కయ్యా! నీకు పెళ్ళిట కదా. మా అడబడుచుకి ఎవరో చెప్పారట మి స్కూలువాళ్ళు."

'అబ్బో' ఎంతో జాగ్రత్తగా వుంచినా, అపుడే ఈ విషయం ప్రచారంలోకి వచ్చేసింది. అయినా పాపం చాలా పాత వార్త మోసుకొచ్చింది.ఆ పెరట్లో కూపస్థమండూకంలా ఏ విషయాలూ తెలియవు శ్యామలకి. ఇట్నుంచి 'తాజా సమాచారం అందిద్దాం' అని కన్నీళ్ళ మధ్య నవ్వుతూ "అవును శ్యామలా. కుదిరింది గాని - ఇదిగో ఇపుడే ఆగిపోయింది" అని ఆగలేక మోకాళ్ళ మధ్య తలదూర్చుకుని బావురుమంది సావిత్రి. అంతవరకూ దాచుకున్న దుఃఖం కట్టలు తెంచుకుంది. రాయి అయిపోయిందనుకున్న గుండె బద్దలయింది

ఏడుపు విని గదిలోకి వచ్చిన ముసలావిడ మనవరాల్ని చూసి ఏమి అనలేక, కడుపులో దాచుకుంటే మరి బాధ ఆ బాధేదో బయటికి పోతేనే మంచిది.' అని నించున్న చోటే చతికిలపడింది. విషయం తెలియని శ్యామల బిత్తరపోయి సావిత్రిని గబుక్కున పొదివి పట్టుకుంది □